

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobců: **a) V. O., b) T. T.**, oba zastoupení JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4 proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Stavební bytové družstvo POKROK**, IČ 34398, Kolárova 157/18, Praha 8, zastoupené J. H., obecným zmocněncem, , o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 22.6.2010, č. j. S-MHMP 234669/2010/OST/Cř/Vo,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobci domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 (odbor výstavby; dále též „stavební úřad“) z 21.12.2009, č. j. VYST/28882/2008/Ni (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) a zamítl odvolání žalobců. Prvostupňovým rozhodnutím byla umístěna stavba bytového domu vč. přístupové komunikace, chodníků a inženýrských sítí „Bytový dům v ul. Písková, Praha 4 – Modřany“ (dále též „stavba“) podle § 79 a 82 zákona č. 186/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“). Umísťovaná stavba sestává z 1 podzemního a

5 nadzemních podlaží (4. a 5. podlaží ustoupené), v níž je plánováno 29 bytů, 130 m² komerčních ploch a 29 automobilových stání v garáži plus 4 stání v terénu.

Žalovaný v odvolacím řízení napadeným rozhodnutím přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a podle § 90 odst. 5 správního řádu, odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil. Při přezkoumávání žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí ani předchozí řízení nebylo stíženo vadami, pro něž by musel rozhodnutí zrušit. Žalovaný v úvodu konstatoval, že stavební úřad řádně posoudil soulad s územním plánem a umístění stavby vyhovuje požadavkům stanoveným vyhláškou č. 26/1999 Sb., o obecných požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška OTHP“), přičemž byla pravomocně udělena výjimka z těchto podmínek stavebním úřadem pod č. j. VYST/15671-R/2007/Ni. Konečně žalovaný uvádí, že některá závazná stanoviska dotčených orgánů byla v odvolacím řízení přezkoumána nadřízenými orgány postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu a byla potvrzena. Jedná se o následující stanoviska a je potvrzující sdělení:

- závazné stanovisko odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též jen „MHMP“, č. j. S-MHMP 252401/2008/1/OOP/VI potvrzené sdělením Ministerstva životního prostředí č. j. 704/500/10 z 17.5.2010
- závazné stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy č. j. J.HK/1899/34782/08 z 9.7.2008 potvrzené sdělením Ministerstva zdravotnictví z 29.3.2009, č. j. 19449/2010-OVZ-32.3.
- závazné stanovisko odboru dopravy Úřadu městské části Praha 12 potvrzené přípisem odboru dopravy MHMP z 2.6.2010, č. j. 286767/2010DOP/Da

Dále se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami uvedenými v podaných odvoláních (odvolateli byly mimo žalobců ještě M. V. a Ing. Arch. L. V., které podaly každá samostatné odvolání). Městský soud v Praze zde pro stručnost shrnuje pouze ty části rozhodnutí, které jsou napadeny podanou žalobou.

K námitkám týkajícím se neúměrné velikosti domu vůči okolní stávající zástavbě (námitky M. a L. V.), žalovaný uvedl, že stavba je navržena v území územním plánem vedeném jako SV (polyfunkční území všeobecně smíšené), které slouží k umísťování mj. polyfunkčních staveb. Charakter staveb, které je v dané ploše možno umísťovat, sám o sobě přináší vyšší míru využití území, než je tomu u rodinných domů umístěných v sousední ploše čistě obytné (OB). Pokud jde o oddíl 3, odst. 10 Opatření obecné povahy č. 6/2009 (Územní plán Prahy), že „při umísťování stavby na hranici funkčních ploch musí být vždy přihlédnuto k funkci navazující plochy“, stavba bude převážně užívána k bydlení, což představuje využití ve vztahu k sousedním rodinným domům nejpriznivější z možností, jež připouští územní plán v ploše SV. Vyjádření Útvaru rozvoje MHMP není stanoviskem dotčeného orgánu, neboť tento orgán v řízení pouze zastupuje účastníka řízení, hlavní město Prahu; z této pozice nepodal v řízení námitku, připomínku ani odvolání. Odbor územního plánu pak není v územním řízení dotčeným orgánem státní správy, proto ve věci nevydává závazné stanovisko.

Pokud pak jde o namítané nedodržení odstupových vzdáleností od rodinného domu na pozemku parc. č. 2751, žalovaný uvedl, že jednak nejbližší sousední stavbou k navrhované stavbě je komunikace Písková. Vzdálenosti od této stavby jsou

v dokumentaci uvedeny. Pokud jde o odstupy od uvedeného rodinného domu, jsou požadavky čl. 8 odst. 1 a 2 vyhlášky OTTP též respektovány (4. nadzemní podlaží dosahuje výšky 13,5 m nad terénem a je vzdáleno od severního nároží rodinného domu cca 21 m, 5. podlaží dosahuje výšky cca 16,2 m a vzdálenost je cca 22,6 m) a vzdálenosti jsou zřejmé z koordinačního situačního výkresu v měřítku 1 : 500.

Pokud jde o komunikaci napojující stavbu na ulici Písková (nemá normové parametry, není veřejná, napojení mělo být vedeno na ulici Generála Šišky), žalovaný uvedl, že stavební úřad je vázán podaným návrhem, zde bylo navrženo napojení na ulici Písková. Dopravní napojení je navrženo přes stávající bezejmennou veřejnou účelovou komunikaci na pozemku parc. č. 2864/11, na níž je napojena již stávající budova, a přes ní pak na ulici Pískovou. Toto napojení schválil silniční správní úřad (zn. P12 33224/2008-OD/Skl. z 2.9.2008).

K námitce neúměrného zastavění pozemku a minimu ploch ponechaných pro rostlou zeleň žalovaný uvedl, že pro návrh stavby bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko odboru životního prostředí Městské části Praha 12 (z 5.5.2009, zn. P12 14458/2009 OŽP/Ta). Územní plán pak pro dané území nestanoví podrobnější regulativy stran zastavěnosti území a množství zeleně, na koncept nového územního plánu se nelze v tomto ohledu odvolávat.

Soulad s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTTP byl též stavebním úřadem dostatečně posouzen. Stavba je umístěna v ploše s funkcí SV (nikoliv OB určené pouze pro rodinné domy), tedy je zde předpokládána vyšší míra zastavění území.

Stanovení počtu parkovacích stání vyhodnotil žalovaný jako zcela v souladu s požadavky vyhlášky OTTP. Námitku, že do plochy bytů je třeba zahrnout i plochy balkonů a teras, žalovaný odmítl vycházející z čl. 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky OTTP, který stanoví, že byt je souhrnem místností, balkon či terasu však za místnost považovat nelze. Tyto prostory tak nemohou zvýšit počet osob obývajících byty a tudíž způsobit i větší potřebu parkovacích stání pro automobily.

Umístění trafostanice plně odpovídá požadavkům vyhlášky OTTP, neboť pro odstupovou vzdálenost trafostanice a obytného domu byla povolena výjimka z čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTTP (z 15.5.2008, č. j. VYST/15671-R/2007/Ni). Tato výjimka není předmětem přezkoumávání v odvolacím řízení. Požadovaný souhlas vlastníka technické infrastruktury (PRE, a.s.; příl. 3, část B odst. 11 vyhlášky 503/2006 Sb.) byl v řízení doložen dne 12.8.2008 s tím, že měl platnost omezenou na 180 dní. Žalovaný však vyhodnotil, že, jelikož se vlastníci technické infrastruktury vyjadřují znovu ve stavebním řízení, vyšel by změněný postoj vlastníka trafostanice najevo právě v navazujícím řízení.

Pochybnosti o věcné správnosti předložené akustické studie nebyly v řízení podepřeny o žádné věcné tvrzení. Žalovaný je tedy odmítl pouze s poukazem na to, že návrh stavby je kladně hodnocen ve stanovisku Hygienické stanice hlavního města Prahy č. j. J.HK/1899/34782/08 z 9.7.2008.

Žalovaný odmítl též tvrzení, že součástí dokumentace by měl být i návrh zařízení staveniště. Podle vyhlášky 503/2006 Sb. má být totiž v dokumentaci přiložena jen „celková situace stavby se situováním ploch a skladovacích, sociálních a administrativních zařízení stavby“, která je k návrhu přiložena. Podrobné řešení staveniště bude stanoveno ve stavebním řízení.

Pokud jde o námitku nesprávné likvidace dešťových vod (jejich likvidace má být řešena přednostně vsakem, čl. 11 odst. 7 vyhlášky OTPP), žalovaný ji odmítl s poukazem na stanovisko společnosti Pražské vodovody a kanalizace, a.s., která s odvodem vod do kanalizace souhlasila. V posuzované dokumentaci je obsažena i část týkající se geologických a hydrologických poměrů, z níž stavební úřad při rozhodování vycházel. Nadto žalovaný uvedl, že není zřejmé, jak by mohla námitka zasáhnout do vlastnických práv odvolatelky (Ing. arch. V.).

Žalovaný odmítl též poukaz na nekompletnost předložené dokumentace podle vyhlášky č. 503/2006 Sb. Zapravování připomínek dotčených orgánů je v průvodní zprávě k dokumentaci uvedeno. Zdůvodnění dodržení obecných požadavků na výstavbu sice není obsaženo v souhrnné technické zprávě, avšak soulad s vyhláškou OTPP byl uveden stavebním úřadem v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Využití komerčních ploch je zřejmé z dokumentace, jde o jednotlivé prodejny. Žalovaný pak uvedl na pravou míru též to, že v dokumentaci je zakreslena nová přípojka dešťové kanalizace, která byla projednána a je uvedena ve výroku rozhodnutí.

Pokud jde o popis stavby v prvostupňovém rozhodnutí, žalovaný jej hodnotí jako dostatečný a úplný. Je uvedeno výškové osazení stavby, výška domu, maximální půdorysný rozměr i veškeré odstupy, lze tedy stavbu jednoznačně umístit. Pokud žalobci namítají, že jim nebyla doručena spolu s prvostupňovým rozhodnutím též ověřená grafická část dokumentace, žalovaný námitku odmítá s poukazem na § 92 odst. 4 stavebního zákona ve spojení s § 3 odst. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Grafická příloha se totiž podává ve dvou vyhotoveních, z nichž jedno se ověřené vrací žadateli a druhé zůstává ve spise stavebního úřadu, kam do něj lze kdykoliv nahlédnout. Výrok rozhodnutí co do souladu s požadavky dotčených orgánů je též v pořádku; jejich požadavky totiž byly do rozhodnutí převzaty, požadavky uplatněné pro další stupeň přípravy jsou převzaty od dotčených orgánů.

Námitku nesprávnosti závazného stanoviska, které konstatuje, že nebude dotčen krajinný ráz, žalovaný odmítl s poukazem na potvrzení stanoviska postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Dále byly zamítnuty i námitky vytýkající přetížení ulice Písková nadměrnou dopravou; žalovaný vycházel ze souhlasného stanoviska silničního správního úřadu a z toho, že stávající budova v plném provozu by produkovala srovnatelné množství dopravy jako bytový dům. Pokud jde o dopravu v klidu, ta se hodnotí podle čl. 10 vyhlášky OTPP a žádná dopravní studie se pro ni nezpracovává. Konečně se žalovaný vyjádřil i k namítanému udělení plné moci J. H. v rozporu s § 33 odst. 3 správního řádu. Uvedl, že zmocnění zástupce pro řízení je osobním právem a nedotýká se práv ostatních účastníků řízení. Žadatel o umístění stavby, jehož se zmocnění týká, žádný problém v tomto ohledu neshledal.

Z uvedených důvodů shledal žalovaný prvostupňové rozhodnutí v souladu se zákonem a podaná odvolání nedůvodnými, proto je zamítl a rozhodnutí potvrdil.

Žalobci **v žalobě** napadají rozhodnutí žalovaného, neboť byli postupem správních orgánů v řízení a vydáním napadeného rozhodnutí hrubě zkráceni na svých právech. Navrhují proto napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Konkrétně své námitky rozdělili do celkem 19 žalobních bodů, v nichž opakují své odvolací důvody a rozporují jednotlivé části napadeného rozhodnutí, v nichž se jimi žalovaný zabýval.

Za prvé, žalobci namítají, že velikost umísťované stavby je neúměrná vůči stávající zástavbě v okolí a neodpovídá jejímu charakteru. K záměru stavby vydal nesouhlasné stanovisko Útvar rozvoje Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „MHMP“) a též odbor územního plánu MHMP, oba dotčené orgány požadovaly zmenšení objemu stavby, zejm. výškově. Žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal zcela nedostatečně. Žalobci uvádějí, že žalovaným uváděná míra využití území nemůže odůvodnit urbanistické a architektonické řešení záměru. Pokud jde o žalovaným uváděná ustupující podlaží, ta jsou na straně odvrácené od stávající rodinné zástavby. Žalobci pak v okolí umísťované stavby nenacházejí žalovaným zmiňovanou „čtyřpodlažní budovu“, jejíž přítomností je odůvodňována možnost stavbu v území umístit. Pokud jde o provozní objekt Pražské teplárenské, ten je umístěn na jiné (nižší) kótě a jeví se tak podstatně nižší. Stejně tak objekt umístěný na západ od povolované stavby není vysoký 10m ale pouze cca 6m. Žalobci tak dovozují, že při umísťování stavby nebylo dodrženo shora cit. ustanovení oddílu 3 odst. 10 opatření obecné povahy č. 6/2009.

Za druhé, žalobci nesouhlasí s tvrzení žalovaného, že Útvar územního rozvoje MHMP není dotčeným orgánem státní správy, ale v řízení pouze zastupoval na základě zmocnění účastníka řízení, hlavní město Prahu. Žalobci k tomu uvádějí, že Útvar územního rozvoje nepodal za účastníka odvolání z důvodu nedostatku personálních kapacit, avšak svůj názor uvedl dostatečně ve svém stanovisku. To, že žalovaný jejich stanovisko nepřevzal, považují žalobci za smutné. Upozorňují, že v návrhu nového územního plánu je v dané lokalitě navrhována výstavba maximálně třípodlažní; umístěním stavby pak bude území trvale znehodnoceno dominantou téměř šestipodlažní.

Za třetí, žalobci nesouhlasí s napojením stavby neveřejnou komunikací na ulici Pískovou; jsou toho názoru, že stavba měla být napojena na ulici Generála Šišky. Rozhodnutí v této otázce neodpovídá realitě, neboť doklady o stávající bezejmenné komunikaci, na niž má být stavba napojena, neodpovídají reálnému stavu, tvar komunikace byl povolen jinak a komunikace nemá parametry obousměrné komunikace. Nové napojení je pak na výkresech zakresleno neurčitě. Tyto nejasnosti nemohly v řízení vyjít najevo, neboť v řízení nebyl doložen situační výkres se zákresem současného stavu území, nejsou též zakresleny všechny stavby vč. komunikací. **V žalobním bodě č. 14** k tomu žalobci dodávají, že napojení je řešeno novou nepopsanou komunikací, která bude napojena v jiné šíři, než je stávající vjezd, a bude muset být umístěna na sousední pozemek. Nadto nebyl předložen souhlas s napojením vlastníka pozemku parc. č. 2864/19, k.ú. Modřany, na němž se komunikace částečně nachází.

Za čtvrté, stavba zastavuje neúměrnou část pozemku, pro rostlou zeleň je navrženo minimum ploch. Žalobci se domnívají, že množství zeleně by mělo korespondovat též s množstvím zeleně na sousedních pozemcích, aby bylo území řešeno kontinuálně. Stavební úřad měl v řízení vyžadovat vyčíslení plochy zeleně, avšak namísto toho pouze poukázal na dostatek zeleně na sousedních pozemcích.

Za páté, žalovaný odůvodnil tvrzený nesoulad návrhu stavby s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 vyhlášky OTHP nepřipustným způsobem. Žalovaným uváděný soulad s územním plánem totiž nemůže nahradit soulad s vyhláškou OTHP, neboť se jedná o dva paralelní právní předpisy.

Za šesté, žalobci uvádějí, že dokumentace stavby je nedostatečným podkladem pro posouzení odstupových vzdáleností od rodinného domu na pozemcích parc. č. 2751, 2752/1 a 2752/2 v k.ú. Modřany. V předložené dokumentaci totiž chybí situační výkres, který by zachycoval současný stav území se zakreslením stavebního pozemku a požadovaného umístění stavby, aby z něj byly seznatelné mj. odstupové vzdálenosti (příloha č. 4, část B. vyhlášky č. 503/2006 Sb.). Žadatel totiž doložil pouze situace, kde stavba není vůbec zakreslena. Výška stavby též není z dokumentace seznatelná.

Za sedmé, v předložené dokumentaci chybí podklady, z nichž by bylo lze posoudit soulad stavby s čl. 23 a 24 vyhlášky OTHP; řada bytů má totiž okna situovaná pouze na sever, severovýchod a severozápad. V řízení o umístění stavby se má posoudit především vliv stavby na stávající zástavbu, to však z dokumentace nelze učinit.

Za osmé, žalobci uvádějí, že není vyčíslena potřeba dopravy v klidu dle vyhlášky OTHP, přičemž správně má být stání 35, avšak navrženo je pouze 33 stání. Žalobci k tomu uvádějí, že plochy bytů jsou nadto účelově uváděny nižší (bez lodžií a teras), což se prokázalo v dalším povolovacím řízení (vyšší počet bytů s rozlohou nad 100 m², avšak počet parkovacích stání zůstal nezměněn). Doprava v klidu pak neřeší ani veřejně přístupná stání.

Za deváté, žalobci namítají, že udělená výjimka z čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTHP (odstupová vzdálenost mezi trafostanicí na sousedním pozemku a umísťovanou stavbou) z 15.5.2008, č. j. VYST/15671-R/2007/Ni) není součástí dokumentace, ač jí být má. Výjimka byla udělena pro jinou výšku stavby než je nyní posuzována. Nadto rozhodnutí o výjimce nemůže být v právní moci, neboť nebylo doručeno všem účastníkům řízení.

Za desáté, žalobci trvají na tom, že podklady pro měření a vyhodnocení dopadu hluku z dopravy v ulici Generála Šišky neodpovídají skutečnosti.

Za jedenácté, žalobci uvádějí, že v dokumentaci chybí návrh zařízení staveniště, jenž má být její součástí podle vyhlášky č. 503/2006 Sb. V rozhodnutí stavebního úřadu se v podmínce č. 35 počítá i s dočasnými stavbami, avšak ty nebyly úřadem konkrétně uvedeny ani umístěny. V dokumentaci se počítá s plochou zařízení staveniště i na sousedních pozemcích, avšak není doložen souhlas jejich vlastníků. Žalobci nesouhlasí s žalovaným, že zařízení staveniště je umístěno výhradně na pozemcích žadatele o umístění

stavby (**žalobní bod č. 13**). Svůj názor opírají o situaci, která je součástí spisu a dále o podmínku č. 35 v prvostupňovém rozhodnutí.

Za dvanácté, žalobci brojí proti řešení likvidace dešťových vod jejich odvedením do kanalizace, to je totiž v rozporu s čl. 11 odst. 7 vyhlášky OÚTPP. Dle cit. ustanovení má být likvidace dešťové vody řešena přednostně vsakem, odvodem do kanalizace až v případě nemožnosti zasakování vody na pozemku stavby. Při řešení stavby se však projektant ani stavební úřad možnosti vsakování vody či alespoň její retence v území nezabývali. Žalobci nepovažují odvod vody do kanalizace za vhodný; v dokumentaci chybí pro takové řešení hydrotechnické posouzení. Žalobce dále namítá, že oproti názoru žalovaného, se cítí touto otázkou dotčen na svých právech, neboť již v minulosti došlo v území k velkému poklesu podzemní vody. Na sousedních pozemcích jsou umístěny i studny, které při stavbách v sousedství již v minulosti ztrácely svou vydatnost.

Za patnácté, žalobci vyjmenovávají nedostatky předložené dokumentace, jež není zpracována v souladu s vyhláškou č. 503/2006 Sb.:

- a) v průvodní zprávě chybí údaj o splnění požadavků dotčených orgánů,
- b) v souhrnné zprávě chybí zdůvodnění souladu s vyhláškou OÚTPP,
- c) v situační výkresu chybí výškové osazení stavby v rozích stavby a úrovně terénu, situování ploch skladovacích, sociálních a administrativních zařízení dodavatele stavby,
- d) v zákresu do katastrální mapy chybí kóty určující umístění stavby, výšky terénu, vzdálenost stavby od komunikace a od sousedních staveb,
- e) hluková studie není v kontrolovatelné podobě,
- f) doprava v klidu není zpracována v souladu s vyhláškou OÚTPP,
- g) využití komerčních ploch není uvedeno,
- h) v rozporu s územním plánem mají být parkovací stání před domem řešena ve stavební řízení,
- i) zpracování podmínek dotčených orgánů není konkrétní, není zřejmé, jak byly zapracovány,
- j) soulad s vyhláškou OÚTPP je pouze formální, není konkrétní a vyčerpávající,
- k) v dokumentaci chybí výškové kóty nutné k posouzení záměru v terénu.

Za šestnácté, žalobci nesouhlasí s názorem žalovaného, že text prvostupňového rozhodnutí (zejm. slovní popis umísťované stavby) je srozumitelný a jednoznačný. Nejsou v něm totiž uvedena ustupující podlaží, ta nejsou ani dostatečně popsána, celková výška stavby či zakresleny chodníky.

Za sedmnácté, žalobci trvají na tom, že stavba bude objektivně nežádoucí dominantou, která poškozují architektonické a urbanistické hodnoty území. Závěr stanoviska odboru ochrany přírody MHMP z 21.5.2008, že nedojde k dotčení krajinného rázu, je tak nesprávný.

Za osmnácté, žalobci namítají porušení § 3 odst. 3 správního řádu, když žalovaný neřešil vady plné moci udělené J. H.. Žalovaný se touto vadou měl zabývat bez ohledu na odvolací důvody.

Za devatenácté, žalobce ad b) znovu namítá nedostatečnost akustické studie č. 294-SHR-08 a protokolu o zkoušce č. 294-MHR-08, a to zejména z hlediska zjištění skutečného stavu v lokalitě. Rozptylová studie v dokumentaci zcela chybí. Podle žalobců se jedná o závažné vady dokumentace ve smyslu judikatury správních soudů.

Závěrem žalobci uvádějí, že z důvodu všech uvedených vad považují napadené rozhodnutí za nezákonné (pozn. soudu: žalobci též dovozují nezákonnost blíže nespecifikovaného „certifikátu“, soud se domnívá, že se jedná pouze o chybu vzniklou při vyhotovování žaloby převzetím této části z jiné žaloby či dokumentu) a navrhuje její zrušit a věc vrátit žalovanému k novému řízení.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** popřel její důvodnost, pokud jde o žalobní body, které opakují odvolací důvody, žalovaný plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s nimi plně vypořádal (jedná se o **žalobní body 4, 5, 8, 11, 13, 15, 16, 17, 18**). Dále pak k jednotlivým bodům uvedl:

K žalobním bodům 1 a 2 (nesouhlasná stanoviska Útvaru územního rozvoje MHMP a odboru územního plánu) žalovaný uvedl, že uvedené orgány nejsou dotčenými orgány státní správy. Útvar územního plánu v řízení pouze doporučil snížit stavbu o jedno podlaží, jinak vystupoval jako zmocněnec účastníka řízení (hlavního města Prahy) a neuplatnil v řízení žádnou námitku či odvolání. Odbor územního plánu se pak k záměru stavby negativně nevyslovil. K věcné podstatě námitky pak žalovaný odkazuje na své rozhodnutí. Je toho názoru, že je na odborném posouzení stavebního úřadu, aby v souladu s územním plánem a stanovisky dotčených orgánů posoudil, zda je posuzovaná stavba po architektonické a urbanistické stránce vhodná k umístění v daném území.

K žalobnímu bodu 10 (správnost hodnocení hlukové zátěže) žalovaný uvedl, že závazná stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy i odboru ochrany prostředí MHMP byla přezkoumána a potvrzena nadřízenými orgány postupem dle § 149 odst. 4 správního řádu. Totéž platí i o stanovisku odboru dopravy Úřadu městské části Praha 12 ve vztahu k napojení stavby na stávající komunikaci (**žalobní bod 14**).

K námitce nedostatečnosti akustické studie (**žalobní bod 19**) žalovaný uvádí, že shodně ji již žalobci namítali v odvolacím řízení. Pokud jejich pochybnosti o nedostatečnosti studie přetrvávaly, mohli si sami žalobci nechat zpracovat další studii zpracovanou jiným znalcem.

Pokud jde o žalobní body **3, 6, 7, 12, 14** žalovaný poukazuje na skutečnost, že je v řízení uplatnil jiný odvolatel než žalobci a věcně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. **Žalobní bod 9** pak nebyl v odvolacím řízení projednáván vůbec, neboť jej žádný z účastníků neuplatnil.

Žalovaný shrnul, že napadené i prvostupňové rozhodnutí považuje za zcela v souladu se zákonem a žaloba podle něj není důvodná. Navrhuje ji proto zamítnout v celém rozsahu.

V řízení uplatnil práva osoby zúčastněné na řízení žadatel o územní rozhodnutí, avšak k věci samé nepodal žádné vyjádření. Městský soud v Praze ve věci vyrozuměl též další odvolatele z řízení o odvolání jako možné osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s.ř.s., avšak ty se k řízení nepřipojily.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce v přípise ze dne 28. 1. 2011 výslovně souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný ve lhůtě stanovené soudem svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (§ 51 s.ř.s.).

Před samotným hodnocením důvodnosti žaloby považuje soud za nutné vymezit, kterými žalobními body se může zabývat. Předně jde o žalobní body číslo 6, 7, 9 (částečně), 10, 14 (částečně) v nichž žalobci namítají, že napadené rozhodnutí zasáhne do práv vlastníků vymezených sousedících pozemků; jedná se však o pozemky, které nejsou ve vlastnictví žalobců, resp. žalobci ani netvrdí, že by k nim měli jakákoliv užívací práva.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. *žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.*

Z citovaných ustanovení jednoznačně plyne, že se žalobci mohou ve správním soudnictví úspěšně dovolávat jen ochrany svých práv. Není přípustné, aby podávali žalobu ve prospěch jiných subjektů nebo na ochranu veřejného zájmu (actio popularis). K tomu srov. též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 10. 2006, čj. 15 Ca 144/2005-83.

V daném případě se žalobci v rozporu se svou aktivní legitimací domáhají ochrany práv třetích osob. Jednak namítají nedodržení, resp. nedostatečné posouzení odstupových vzdáleností k nikoliv „svému“ pozemku a jednak nedodržení požadavků vyhlášky OTPP (zejm. proslunění) v bytech v umísťované stavbě. Dovolávají se též nesprávnosti vyhodnocení dopadu hluku z ulice Generála Šišky (zřejmě na obyvatele umísťované stavby, pro niž bylo posouzení provedeno). I pokud by jejich námitka byla důvodná, což soud za dané situace nemůže posuzovat, nemohlo by touto nezákonností být zasaženo do práv žalobců. Z tohoto důvodu tedy soud uvedené námitky považoval za nepřípustné a nemohl se jimi věcně zabývat.

Dále pak soud posuzoval jednotlivě v žalobě vznesené námitky, přičemž vycházel jak z textu napadeného rozhodnutí, tak z rozhodnutí prvostupňového (jehož relevantní pasáže v případě nutnosti uvádí či parafrázuje), neboť obě rozhodnutí jsou vzájemně propojena a napadené rozhodnutí na rozhodnutí prvostupňové často odkazuje.

V **námítce č. 1** žalobci rozhodnutím vytýkají zejména, že hmota umísťované stavby je neúměrná ve vztahu k okolí a obecně pak umístění stavby v rozporu s územním plánem, zvláště ustanovení oddílu 3 odst. 10 opatření obecné povahy č. 6/2009.

Stavební úřad posoudil obecně soulad navrhované stavby s územním plánem na str. 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí. Uvedl mj., že „Umístění ve výroku uvedené stavby je v souladu se závaznou částí schváleného územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů.

Umístění stavby je navrženo v území:

SV - všeobecně smíšené - předložený návrh stavby bytového domu s komerčními prostorami a uložení inženýrských sítí jsou v souladu s funkčním a doplňkovým funkčním využitím daného území.

Vzhledem k tomu, že bytová funkce přesahuje rozsah 60 % kapacity objektu, byl návrh posuzován jako výjimečně přípustný. Souhlasné stanovisko odboru územního plánu Magistrátu hl. m. Prahy s výjimečně přípustným využitím navržené stavby v uvedeném území bylo vydáno pod č.j. S-MHMP 220353/2008/OUP dne 5.6.2008. Souhlas Městské části Praha 12 s výjimečně přípustným umístěním stavby v uvedeném území byl vydán pod č.j. KS/1010/08 dne 10.3.2008.

...

Začlenění stavby do lokality vychází ze zásad vytýčených územním plánem hl. m. Prahy, kde je tato lokalita zahrnuta do území všeobecně smíšeného. Nachází se na hranici s obytným územím na jih od ulice Pískové a tato skutečnost byla zásadní pro návrh stavby. Pro vlastní návrh stavby neukládá územní plán HMP žádná jiná než funkční omezení.

...

Po posouzení dokumentace k žádosti o vydání územního rozhodnutí a ze znalosti místa stavební úřad konstatuje, že umístění stavby odpovídá předpokládanému rozvoji území. Napojení stavby na stávající uliční síť a na technickou infrastrukturu odpovídá funkčnímu využití území podle platného územního plánu. Rozvodná energetická a telekomunikační vedení se umísťují pod zem. ...“

Dále se pak na str. 23 uvádí: „Začlenění stavby do lokality vychází ze zásad vytýčených územním plánem HMP, kde je tato lokalita zahrnuta do území všeobecně smíšeného (SV). Navrhovaná stavba je v této funkční ploše možná. Nachází se na hranici s obytným územím na jih od ulice Pískové. Pro vlastní návrh stavby neukládá územní plán HMP žádná jiná než funkční omezení. Stavební úřad vyhodnotil, že výškově stavba odpovídá současným stavbám na východ od staveniště, kde se nachází na pozemku Pražské teplárenské, a.s., provozní budova o 4 nadzemních podlažích. Na západ od staveniště je poněkud vzdálenější budova spol. Squashland o výšce cca 10m. Na jižní straně Pískové ulice je zástavba obytných domů o 1 - 2 nadzemních podlažích s podkrovím.“

Při posuzování souladu umísťované stavby vychází stavební úřad z regulativů, jež mu dává územní plán pro danou plochu. V posuzovaném případě (a účastníci řízení tuto skutečnost nečiní spornou) Územní plán Hlavního města Prahy (závazná část vyhlášena vyhláškou hlavního města Prahy č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy) ve znění změny Z 1000/00 (přijaté

opatřením obecné povahy č. 6/2009) zahrnuje pozemky, na nichž je stavba umístována, do plochy označené SV. Územní plán pro tuto plochu stanoví pouze funkční omezení, a to mj. bydlení a obchodní zařízení s celkovou plochou nepřevyšující 5 000 m² prodejní plochy s tím, že „jako výjimečně přípustné bude posuzováno i umístění některé z obecně přípustných funkcí ve všeobecně smíšeném funkčním využití v podílu celkové kapacity vyšším než 60 %“. Z tohoto pohledu tedy zdejší soud neshledal v úvahách stavebního úřadu žádné pochybení, když stavbu považoval v území za výjimečně přípustnou, neboť se jedná o navržený bytový dům s převládající funkcí bydlení (více než 60 %, navrhovaná plocha pro prodejní plochy je jen 130 m²).

Nadto však musí stavební úřad vzít v úvahu též žalobci namítané ustanovení oddílu 3 odst. 10 opatření obecné povahy č. 6/2009, které zní: „*při umístování stavby na hranici funkčních ploch musí být vždy přihlédnuto k funkci navazující plochy*“. Jak plyne z citovaných částí prvostupňového rozhodnutí, stavební úřad zohlednil charakter zástavby v sousedící ploše (čistě obytná; hranici ploch tvoří právě ulice Písková). S ohledem na relativně malý rozsah plochy navrhovaný pro obchod a celkem 29 navržených bytů stavba funkčně doplňuje plochu sousední, čistě obytnou.

Urbanistickou a architektonickou kvalitu záměru stavby (§ 90 písm. b/ stavebního zákona) stavební úřad posoudil a vyhodnotil tak, že plně odpovídá charakteru prostředí. Estetická kvalita je vyšší než u provozní budovy, již má záměr na daném pozemku nahradit. Včlenění do posuzovaného území pak napomáhá rozčlenění hmoty stavby pomocí balkonů, lodžii a teras. Stavební úřad též vyšel z navrhovaného umístění stavby v centrální části obce, v současné době je zde však málo udržovaný objekt obklopený neudržovanou zelení. Umísťovaná stavba povede k modernizaci části ulice Pískové. Není úkolem správního soudu hodnotit věcnou správnost rozhodnutí správních orgánů, tedy ani hodnotit, zda se umísťovaná stavba do území „hodí“ či je nadměrně „objemná“. Posouzení těchto otázek přísluší odbornému aparátu správních orgánů. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgány otázkou zabývaly a svůj závěr logicky a konzistentně odůvodnily. To se v posuzovaném případě stalo. Soud v úvahách stavebního úřadu neshledal vnitřní rozpory a závěr, k němuž dospěly, z nich jednoznačně plyne.

Pokud jde o objem stavby, resp. navrženou podobu stavby, její posouzení dle názoru zdejšího soudu přísluší již spíše do posouzení zásahu do krajinného rázu a vůbec vhodnosti umístění stavby právě v navrhované podobě. Striktně vzato totiž posouzení souladu s územním plánem se vyčerpá tím, zda daná stavba odpovídá stanoveným regulativům v územním plánu a zhodnocení souladu s cíli územního plánování; městský soud si je však samozřejmě vědom toho, že nelze vést mezi jednotlivými hledisky zcela jednoznačnou dělící linií.

Nadměrný objem je možno hodnotit jednak z pohledu krajinného rázu a jednak z architektonického hlediska. Obojí bylo v řízení zohledněno. Ke krajinnému rázu se vyjádřil závazným stanoviskem odbor ochrany přírody MHMP, č. j. S-MHMP 252401/2008/1/OOP/VI z 21.5.2008; to bylo potvrzeno sdělením Ministerstva životního prostředí č. j. 704/500/10 z 17.5.2010. Žalobci proti věcnému obsahu stanoviska nenamítají ničeho, soud tedy pouze konstatuje, že stavební úřad otázku krajinného rázu posoudil správně, když byl vázán souhlasným závazným stanoviskem. Pokud jde o hodnocení

z hlediska architektonické kvality záměru stavby, tomu se stavební úřad věnoval na několika místech odůvodnění, zejm. na str. 7, 17 - 18. Stavební úřad vzal v potaz jednak sousední provozní budovu (Pražská teplárenská a.s.) a halu Squashland při vědomí zkreslení výškových poměrů v území právě svažitém terénem, a jednak též zástavbu rodinných domů. Byl si vědom, že umísťovaná stavba tyto domy převyšuje, avšak zohlednil ustupující 5.NP a též vzdálenost min. 21,5 m od nejbližšího rodinného domu. V této souvislosti pak zdejší soud dodává, že dle dokumentace k územnímu řízení je páté nadzemní podlaží navrženo jako ustupující i na jižní straně stavby (k tomu srov. výkres č. 22 dokumentace), ač v menším rozsahu než na straně severní; žalobce se tedy mylí, tvrdí-li opak. Poněvadž žalobci opět neuvedli nic konkrétnějšího, soud konstatuje, že zdůvodnění správních orgánů je v této části přesvědčivé.

Na tomto místě tedy soud dospěl k závěru, že žalobní námitka není důvodná.

S otázkou souladu s územně plánovací dokumentací souvisí žalobní **námitka č. 2** (a částečně i námitka č. 1) – k záměru bylo vydáno nesouhlasné stanovisko Útvaru rozvoje MHMP a odboru územního plánu. Městský soud v Praze předně ze správního spisu konstatuje, že odbor územního plánu ve svém vyjádření z 10.9.2009, č. j. S-MHMP 719106/2009/OUN uvedl, že „*záměr stavby „Bytový dům v ul. Písková“, dle předložené projektové dokumentace, není v rozporu s funkčním využitím platného územního plánu hl.m. Prahy. [...] Odbor územního plánu MHMP souhlasí s výjimečně přípustným funkčním využitím, za předpokladu splnění připomínek Útvaru rozvoje hl.m. Prahy (viz vyjádření č. j. URM/5618/09 z 9.7.2009).*“ Útvar rozvoje hlavního města Prahy ve vyjádření z 9.7.2009, č. j. URM/5618/09 uvedl: „*Opětovně doporučujeme snížení objektu o minimálně jedno plné podlaží a přiblížení se objemovým parametřům objektů rodinných domů v Pískové. [...] je žádoucí, aby [v území severně od ulice Písková k ulici Generála Šišky] došlo k vhodné urbanizaci a citlivému sjednocení doposud neupraveného prostředí v severním svahu pod Pískovou. Kvalita jednotlivého díla podporuje i následnou kvalitu prostředí.*“ Závěrem pak Útvar rozvoje hlavního města Prahy „*z funkčního hlediska konstatuje, že umístění výjimečně přípustné funkce bydlení v území SVO je možné, neboť navrhovaná stavba je situována v klidové části území SVO a při hranici s územím čistě obytným.*“

Městský soud v Praze s ohledem na právě citovaný obsah vyjádření nemůže souhlasit s žalobci, že by správní rozhodnutí nerespektovala vyjádření Útvaru rozvoje hlavního města Prahy a odboru územního plánu MHMP. Pokud jde o druhé zmiňované vyjádření, to s umístěním záměru z pohledu souladu s územním plánem vyslovilo souhlas; jde-li o podmínění souhlasu dodržením podmínek stanovených Útvarem rozvoje, jedná se o podmínku poněkud matoucí. Ve vyjádření Útvaru rozvoje lze totiž shledat pouze jisté doporučení ke snížení navrhované stavby, nejedná se však o podmínku jinak souhlasného vyjádření k záměru umístění stavby.

Zdejší soud souhlasí s tvrzením žalovaného, že Útvar rozvoje hlavního města Prahy není dotčeným orgánem státní správy ve smyslu § 136 správního řádu. Jedná se totiž o příspěvkovou organizaci hlavního města zřízenou na základě § 59 odst. 2 písm. i) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze. Zřizovatel pak tuto organizaci pověřil zastupováním hlavního města v územním řízení, jehož je město dle § 85 odst. 1 stavebního zákona účastníkem (srov. čl. III bod 40 zřizovací listiny účinné v době předmětného územního

řízení; dostupná na www.umar.cz). Vyjádření Útvaru rozvoje je tak opravdu vyjádřením účastníka řízení, jak tvrdí žalovaný. Nicméně však soud ještě považuje za nutné zmínit, že pro stavební úřad se nejedná o „pouhé“ vyjádření účastníka, neboť platný územní plán v příloze C odůvodnění „Postup při umísťování výjimečně přípustné stavby“ stanoví, že stavební úřad si v těchto případech vyžádá jednak stanovisko Útvaru rozvoje hlavního města Prahy a též dotčené městské části. V případě, že jsou obě stanoviska shodná, rozhodne podle nich, nejsou-li stanoviska shodná, bude negativní stanovisko jedné z výše jmenovaných stran uplatněno v rámci správního řízení jako připomínka účastníka řízení a stavební úřad bude ve věci postupovat v souladu se stavebním zákonem. Pro stavební úřad má tedy vyjádření zásadnější význam než vyjádření účastníka řízení; to však nic nemění na tom, že se nejedná o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu. Nadto soud připomíná, že v projednávaném případě nutno vyjádření Útvaru rozvoje hlavního města Prahy vnímat jako souhlasné, ačkoliv obsahuje shora citované doporučení na úpravu záměru stavby.

Pokud jde pak o další část žalobní námitky č. 2 (důvody, proč Útvar rozvoje hlavního města Prahy nepodal v řízení připomínky či odvolání atd.), jedná se o pouhé spekulace žalobců, které však nedokládají ničeho směrem k (ne)zákonnosti postupu stavebního úřadu či žalovaného v územním řízení. Stejně tak soud nemůže hodnotit tvrzení, že v návrhu nového územního plánu hlavního města Prahy jsou v daném území povoleny pouze max. třípodlažní stavby. V řízení o umístění stavby správní orgány totiž rozhodují podle právního stavu, který tu je v době vydání rozhodnutí; to samozřejmě platí i o územně plánovací dokumentaci. Soud pak rozhoduje, jak shora uvedeno, dle téhož stavu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Námitka č. 2 (a též námitka č. 1) tedy není důvodná.

Žalobní námitkou č. 3 a 14 žalobci brojí proti napojení stavby na stávající bezejmennou komunikaci a jejím prostřednictvím na ulici Pískovou. Žalobci uvádějí, že posuzované výkresy zobrazující bezejmennou komunikaci neodpovídají skutečnému stavu. Městský soud v Praze takto formulovanou námitku shledává jako značně obecnou, žalobci pouze tvrdí, že předložené podklady v dokumentaci jsou nepřesné, neuvádějí však již konkrétně v čem, či jaký je tedy skutečný stav. Městský soud se k takto obecně formulované námitce nemohl vyjádřit, neboť není zřejmé, jakým způsobem se má vytýkaná vada dotknout práv žalobců a ani po věcné stránce nebylo možno námitku posoudit. Námitka č. 3 tedy není důvodná. K námitce č. 14 pak soud dodává, že tvrzení žalobců o napojení stavby prostřednictvím nové komunikace není ničím podloženo. V navazujícím stavebním řízení však bude pro stavební úřad závazné nyní přezkoumávané rozhodnutí o umístění stavby, vč. potvrzené grafické části dokumentace, nebude tudíž možné, aby došlo k „svévolné“ změně oproti této dokumentaci.

Námitky č. 3 a 14 nejsou důvodné.

V žalobní námitce č. 4 žalobci uvádějí, že záměr stavby zastavuje příliš velkou část pozemku a nechává minimum ploch pro rostlou zeleň. Městský soud v Praze znovu uvádí, že územní plán pro dané území stanoví pouze funkční omezení, nikoliv maximální zastavitelnost pozemku či podíl zeleně. Z tohoto pohledu je tedy ponecháno na uvážení

správním orgánům, zda je zamýšlená stavba na daném území vhodná. Pokud by stavební úřad paušálně stanovil maximální míru zastavitelnosti pozemku nad rámec úpravy provedené územním plánem, překročil by své pravomoci, neboť by činil, co mu není zákonem dovoleno; to samozřejmě neznamená, že by při posuzování konkrétního návrhu nemohl shledat jeho nevhodnost pro dané území právě s odkazem na přílišnou míru zastavění pozemku. To se však nestalo, stavební úřad shledal návrh v souladu s územním plánem, též vycházel ze závazného stanoviska odboru životního prostředí Městské části Praha 12 (z 5.5.2009, zn. P12 14458/2009 OŽP/Ta) a zároveň jej sám nepovažoval za nevhodný. Žalobci tvrdí, že stavební úřad měl v řízení vyžadovat vyčíslení plochy zeleně, tento požadavek však není opodstatněný, neboť minimální podíl zeleně není závazně stanoven. Při posuzování mohl stavební úřad vycházet pouze z návrhu sadových úprav obsaženého v dokumentaci.

Námítka č. 4 není důvodná.

V žalobní námitce č. 5 žalobci namítají nepřipustné zdůvodnění závěru stavebního úřadu, že návrh je v souladu s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTHP; používá totiž soulad s územním plánem jako důvod pro soulad s vyhláškou OTHP, což je nepřipustné. Městský soud v Praze předně konstatuje, že žalobci v námitce brojí pouze proti způsobu odůvodnění napadeného rozhodnutí, nenapadají věcně a konkrétně neuvádějí, v čem nesoulad umísťované stavby s cit. články vyhlášky OTHP spatřují. Jak již bylo výše zmíněno, hlediska pro posuzování záměru stavby se mohou do jisté míry překrývat. V územním řízení stavební úřad posuzuje dle § 90 stavebního zákona mj. soulad záměru „a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a c) s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území“. Je pravdou, že v provstupňovém rozhodnutí se všechna uvedená kritéria v určitých místech prolínají. Je to však poměrně logický důsledek situace, kdy stavební úřad má posoudit jednak soulad s cíli a úkoly územního plánování (§ 90 písm. b/ stavebního zákona), jednak musí respektovat mj. „předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, [...] umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí.“ (čl. 4 odst. 1 vyhlášky OTHP) a též zohlednit, že „musí urbanistické a architektonické řešení vhodným způsobem reagovat na charakter a strukturu [stávající] zástavby“ (čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTHP). Z uvedeného je zřejmé, že striktní požadavek na samostatné odůvodnění všech cit. ustanovení by mohl vést pouze k mechanickému přejímání (s případnou změnou ve slovním vyjádření) týchž úvah na třech různých místech odůvodnění; soud takový požadavek shledává poněkud formalistickým. Podstatné naopak je, aby při rozhodování byla zohledněna všechna uvedená kritéria, a to přezkoumatelným způsobem, což se zde stalo.

Námítka č. 5 není důvodná.

Žalobní námitkou č. 8 žalobci napadají dle jejich názoru nesprávné určení počtu parkovacích stání pro dopravu v klidu. Při učení počtu parkovacích stání se vychází z pravidel obsažených v čl. 10 vyhlášky OTHP, která zároveň v podrobnostech odkazují na

přílohu č. 2 cit. vyhlášky Stavební úřad (a v odvolacím řízení žalovaný) ověřil, že počet stanovený v dokumentaci je v souladu s uvedenými normami a soud tento závěr shledal správným. Žalobci však namítají, že počet bytů o jedné místnosti je záměrně nadhodnocen (byty jsou velké, lze je snadno rozdělit na více místností) a do plochy bytů by měly být zahrnuty i terasy a balkony. Městský soud v Praze s touto námitkou nesouhlasí. Záměru schválenému v územním řízení musí v navazujících fázích realizace odpovídat dokumentace a provedení ve stádiu řízení stavebního a posléze kolaudačního. Změna v řešení jednotlivých bytů je tedy náročnější než pouhé „přidání dveří“, jak uvádějí žalobci. Pokud jde o výpočet plochy bytu, v příloze č. 2, bodě 1.1 vyhlášky OTTP se stanoví počet požadovaných stání ve vztahu k „bytu o celkové ploše“. Při výkladu pojmu byt je třeba vyjít z definice obsažené v čl. 3 odst. 1 písm. b) cit. vyhlášky, podle které je bytem „*soubor místností (popřípadě jediná obytná místnost), který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen*“. Je tedy zřejmé, že terasy, balkony a lodžie nelze do tohoto pojmu zahrnout, neboť se nejedná o místnosti (nikoliv nutně obytné místnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. f/ vyhlášky OTTP, jak dovozují žalobci). Tvrdí-li žalobci, že terasa jako součást bytu s sebou obvykle nese zvýšené nároky na motorizaci obyvatel takových bytů, jde o pouhou spekulaci. I z tohoto pohledu byla tedy úvaha správních orgánů správná a počet míst pro dopravu v klidu je stanoven v souladu s vyhláškou OTTP.

Námitka č. 8 není důvodná.

V žalobní námitce č. 9 žalobci brojí proti rozhodnutí o udělení výjimky z čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTTP z 15.5.2008, č. j. VYST/15671-R/2007/Ni. Předně k této námitce soud poznamenává, že rozhodnutí je zařazeno na č. l. 73 správního spisu, není tedy pravdou, že není součástí správního spisu. Pokud žalobci namítají, že rozhodnutí jim nebylo doručeno a nemůže tak být v právní moci, soud s námitkou nesouhlasí. V řízení o povolení výjimky z technických požadavků na výstavbu je účastníkem podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu pouze žadatel a vlastník pozemku, na němž je trafostanice umístěna; žalobci tedy účastníky řízení nebyli a nebylo jim ani doručováno rozhodnutí o udělení výjimky. Z tohoto důvodu je tedy lichá domněnka, že by rozhodnutí nebylo v právní moci. Ostatně ochrana práv žalobců, do nichž by mohlo být rozhodnutím o udělení výjimky zasaženo, je zajištěna právě přezkumem rozhodnutí ve správním soudnictví (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 30.7.2013, č. j. 8 As 8/2011-66, dostupný na www.nssoud.cz). Pokud jde o námitku, že výjimka byla povolena pro jinou výšku stavby, soud ji neshledal důvodnou. Z výrokové části rozhodnutí o výjimce by bylo možno dovozovat, že stavební úřad při rozhodování vycházel z výšky stavby 15,1 m, přičemž skutečně navrhovaná výška stavby je dle projektové dokumentace 15,3 m. S ohledem na to, že stavební úřad měl při rozhodování o výjimce dokumentaci k dispozici, jak plyne z odůvodnění rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že tato nesrovnalost v textu odůvodnění nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. V odůvodnění je mj. uvedeno, že umísťovaná stavba neovlivní funkce trafostanice a trafostanice nebude mít vliv na oslunění navrhované stavby; oba tyto důvody platí jistě i při uvažování s jinou výškou stavby, jde-li o rozdíl 20 cm. Městský soud v Praze tedy neshledal udělení výjimky v rozporu se zákonem.

Námitka č. 9 není důvodná.

Není pravdou, že v dokumentaci chybí návrh zařízení staveniště, jak žalobci uvádějí v žalobní námitce č. 11 a 13; je založen na č. l. 270. Územním rozhodnutím se umísťuje do území navrhovaný záměr – v posuzovaném případě bytový dům v rozsahu předložené žádosti – nikoliv dočasné stavby staveniště, které má sloužit právě k vybudování stavby jako takové. Určení stavebního úřadu v podmínce č. 35, že dočasné stavby budou umístěny na pozemcích, na nichž je umísťována stavba, je tedy dostatečné. Lze si poměrně těžko představit, že by se územním rozhodnutím umísťoval na konkrétní místo např. jeřáb, s nímž rozhodnutí počítá. Pokud jde o námitku chybějícího souhlasu vlastníků pozemků, na nichž mají být dočasné stavby též umístěny, platí zde, co bylo řečeno shora, že žalobci se nemohou žalobou domáhat ochrany cizích práv. Je třeba souhlasit s žalobci, že dočasné stavby jsou umísťovány i na pozemcích jiných vlastníků než žadatele, dočasné stavby jsou totiž dle znění podmínky č. 35 umístěny na všech pozemcích vymezených pro umístění stavby jako takové; některé z těchto pozemků nejsou ve vlastnictví žadatele. Nicméně, s ohledem na to, že dočasné stavby lze umístit pouze na pozemky určené pro umístění stavby, nepřesnost v odůvodnění rozhodnutí žalovaného nemá žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí.

Námítka č. 11 a 13 nejsou důvodné.

Žalobní námitkou č. 12 žalobci brojí proti řešení likvidace dešťových vod odvedením do kanalizace, které je dle jejich názoru v rozporu s čl. 11 odst. 7 OTHP. Není pravdou, že by v řízení nebylo řešeno, zda nelze dešťové vody zasakovat na pozemku; odůvodnění nemožnosti takového řešení je ve správním spise založeno na č. l. 290. Stejně tak je součástí dokumentace i zhodnocení hydrogeologických poměrů (část B. dokumentace), jehož provedení se žalobci domáhají. Navrhované řešení nadto navazuje na odvod dešťových vod do kanalizace již u stavby na pozemku doposud umístěné. Je třeba žalobcům přisvědčit, že stavební úřad se touto otázkou v odůvodnění explicitně nezabýval, pouze stanovil v podmínce č. 23, že veškeré dešťové vody budou svedeny vnitřními rozvody do stávající revizní šachty objektu a poté do stávající kanalizační přípojky; odkázal přitom na souhlas Pražských vodovodů a kanalizací, a.s. s tímto řešením. Soud však dospěl k závěru, že tento nedostatek v odůvodnění rozhodnutí nemá vliv na jeho zákonnost, vyšel přitom z obsahu správního spisu. Při předložení žádosti o územní rozhodnutí žadatel počítal s vybudováním nové dešťové kanalizace a celkově jiným řešením, nicméně v doplnění dokumentace doručeném stavebnímu úřadu 13.7.2009 žalobce svůj záměr změnil do nyní posuzované podoby. Nadto žadatel doplnil dne 11.9.2009 již zmiňované zdůvodnění jím upřednostňovaného řešení. Z těchto skutečností, souhlasu Pražských vodovodů a kanalizací, a.s. a znalosti poměrů místa umístění stavby, které je stavebnímu úřadu dobře známo, soud dospěl k závěru, že stavební úřad otázku možného vsakování posoudil a považoval ji za vyloučenou.

Námítka č. 12 tedy není důvodná.

V žalobní námitce č. 15 žalobci vyjmenovávají nedostatky předložené dokumentace, jež není zpracována v souladu s vyhláškou č. 503/2006 Sb.:

a) V průvodní zprávě chybí údaj o splnění požadavků dotčených orgánů; tato námitka není důvodná. Městský soud v Praze sice ověřil, že je ve zprávě tato informace uvedena pouze velmi obecně (část B, bod 1.d/), nicméně žadatel k žádosti o vydání

rozhodnutí o umístění stavby doložil dokumenty samotné; jsou založeny ve správním spise na č. l. 9 – 73, resp. některá aktualizovaná stanoviska byla doložena ještě při pokračování v územním řízení v roce 2009 (č. l. 142, 150 – 187). Z nikoliv konkrétního uvedení příslušných údajů v průvodní zprávě rozhodně nelze dle názoru zdejšího soudu vyvozovat nezákonnost celého rozhodnutí, námitka není důvodná.

b) V souhrnné zprávě chybí zdůvodnění souladu s vyhláškou OTHP. Městský soud v Praze konstatuje, že pod nadpisem „zdůvodnění navrženého řešení stavby z hlediska dodržení příslušných obecných požadavků na výstavbu“ (část C, bod 1. e/) lze nalézt pouze obecné konstatování. Nicméně po obsahové stránce nelze s žalobci souhlasit; z navržených řešení lze dovodit, že žadatel vycházel právě z požadavků vyhlášky OTHP (pro ilustraci srov. např. řešení dopravy v klidu – část C., bod 1. d/1 či oslunění – část C, bod 7. g/). Toto formální pochybení tedy nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, námitka není důvodná.

c) V situačním výkrese chybí výškové osazení stavby v rozích stavby a úrovně terénu, situování ploch skladovacích, sociálních a administrativních zařízení dodavatele stavby. Tuto námitku soud hodnotí jako poněkud nekonkrétní, není zřejmé, z čeho žalobci dovozují, že by takové údaje měly být v situačním výkrese obsaženy. Z vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb tyto konkrétní požadavky neplynou. Soud uvádí, že možné nedostatky v dokumentaci považuje za pouze formální, které nemohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Je věcí stavebního úřadu, aby v řízení obstaral podklady, které jednak předepisuje právní řád a jednak jsou nezbytné pro posouzení žádosti. Lze-li potřebné informace bezpečně zjistit i z jiného podkladu dodaného k žádosti, bylo by nadbytečné až přespříliš formalistické dovozovat nezákonnost rozhodnutí výlučně z absence či odlišnosti jednotlivého konkrétního podkladu od podkladu, který vyžaduje cit. vyhláška č. 499/2006 Sb. Soud shledal, že výškové poměry umísťované stavby lze z dokumentace bezpečně ověřit. Námitka není důvodná.

d) K námitce, že v zákresu do katastrální mapy chybí kóty určující umístění stavby, výšky terénu, vzdálenost stavby od komunikace a od sousedních staveb, soud odkazuje na své vypořádání předchozí námitky, neboť se jedná o stejný charakter vytýkané vady rozhodnutí.

e) Dále žalobci namítají, že hluková studie není v kontrolovatelné podobě. Tuto námitku nemohl soud podrobněji přezkoumat, neboť je formulována ve velmi obecné rovině. Soudu není zřejmo, co žalobci hlukové studii vytýkají. Soud pouze konstatuje, že právě hlukové posouzení záměru bylo ověřeno (souhlasným) závazným stanoviskem Hygienické stanice hlavního města Prahy č. j. J.HK/1899/34782/08 z 9.7.2008 potvrzené sdělením Ministerstva zdravotnictví z 29.3.2009, č. j. 19449/2010-OVZ-32.3; tato zjištění jsou s ohledem na obecnost žalobní námitky zcela dostatečná. Námitka není důvodná.

f) K námitce, že doprava v klidu není zpracována v souladu s vyhláškou OTHP, soud konstatuje, že není patrné, co konkrétně žalobci napadenému rozhodnutí vytýkají. Pokud touto námitkou mínili řešení dopravy v klidu, odkazuje soud na vypořádání námitky č. 8.

g) Soud nesouhlasí s tvrzením žalobců, že využití komerčních ploch není v dokumentaci řešeno. V části B, bod 3. a/ dokumentace je uvedeno, že se jedná o jednotlivou prodejnu. Námitka tak není důvodná.

h) Dle žalobců mají v rozporu s územním plánem být parkovací stání před domem řešena až ve stavebním řízení. Není zřejmé, která parkovací stání žalobci mají na mysli a

kam svou námitkou směřují. Pokud touto námitkou mínili řešení dopravy v klidu, odkazuje soud na vypořádání námitky č. 8.

i) Žalobci rovněž namítají, že zpracování podmínek dotčených orgánů není konkrétní, není zřejmé, jak byly zpracovány. Soud opět zdůrazňuje, že námitka je zcela obecná, žalobci neuvádějí, které podmínky a kterých orgánů nebyly zpracovány. Pokud měli žalobci pochybnost o správnosti závěru stavebního úřadu, měli ji vyjádřit v konkrétnější podobě. Námitka není důvodná.

j) Soulad s vyhláškou OTPP uvedený stavebním úřadem je dle žalobců pouze formální, není konkrétní a vyčerpávající. Soud odkazuje na právě uvedené s tím, že ke konkrétním pochybnostem o souladu s jednotlivými ustanoveními vyhlášky OTPP se již vyjádřil u žalobních bodů č. 5, 8 a 9. V dalším rozsahu odůvodnění souladu s podmínkami vyhlášky OTPP soud neshledal pochybení v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí, ačkoliv si jistě lze představit odůvodnění podrobnější a konkrétnější. V posuzovaném případě však nelze shledat odůvodnění natolik nedostatečné, aby mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Námitka není důvodná.

k) V dokumentaci dle žalobců chybí výškové kóty nutné k posouzení záměru v terénu. Tato námitka není pravdivá. Výška umísťované stavby i ve vztahu k okolnímu terénu je seznatelná z výkresů č. 21 a 22. Námitka není důvodná.

Soubor námitek uvedených v žalobním bodě č. 15 není důvodný.

V žalobní námitce č. 16 žalobci namítají nesrozumitelnost slovního popisu stavby ve výroku prvostupňového rozhodnutí a to, že jim nebyla spolu s rozhodnutím doručena též grafická příloha rozhodnutí. Soud považuje výrokovou část rozhodnutí za srozumitelnou, popis stavby je v ní uveden tak, že jej spolu s grafickou přílohou tohoto rozhodnutí lze jednoznačně umístit na uvedených pozemcích. Příloha – potvrzená situace je nedílnou součástí rozhodnutí a právě ve spojení s ní lze stavbu jednoznačně identifikovat. Stavba pak musí být provedena přesně v souladu s touto přílohou (viz též podmínka č. 29), která je podkladem též ve stavebním řízení. Pokud žalobci namítají, že jim příloha nebyla doručena, je jejich námitka lichá. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, jedno vyhotovení potvrzené dokumentace zůstává v dispozici stavebního úřadu a jedno je vráceno žadateli (§ 92 odst. 4 stavebního zákona ve spojení s § 3 odst. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb.).

Námitka č. 16 není důvodná.

V žalobní námitce č. 17 žalobci napadají věcnou správnost závazného stanoviska o (ne)dotčení krajinného rázu odboru ochrany prostředí MHMP, č. j. S-MHMP 252401/2008/1/OOP/VI potvrzené sdělením Ministerstva životního prostředí č. j. 704/500/10 z 17.5.2010. Uvádějí, že objektivně je zamýšlená stavba nežádoucí dominantou v prostředí. Soud ze správního spisu ověřil, že jak závazné stanovisko, tak jej potvrzující sdělení ministerstva dospěla ke shodnému závěru, že navrhovaná stavba je navrhována v urbanizované krajině, kde nejsou žádné významné krajinné prvky, a že stavba nemůže narušit přírodní, kulturní, či historické charakteristiky místa a přírodní či estetické hodnoty krajinného rázu. Posouzení otázek narušení krajinného rázu je věcí hodnocení odborných orgánů, kterým je v tomto směru ponecháno na uvážení, zda v konkrétním případě k zásahu dojde či nikoliv. Soudu přísluší pouze přezkoumat, zda orgány vycházely

z dostatečných podkladů a svůj úsudek řádně a přesvědčivě zdůvodnily. Těmto podmínkám přezkoumávané stanovisko dostalo, soud tedy neshledal námitku žalobců č. 17 důvodnou.

V žalobní námitce č. 18 žalobci vytýkají stavebnímu úřadu, že, ačkoliv tomu měl věnovat pozornost z úřední povinnosti, přijal plnou moc udělenou zmocněncem žadatele další zmocněné osobě (dále jen „substituční plná moc“). Městský soud v Praze souhlasí s žalobci, že substituční plná moc nebyla udělena p. H. v souladu s § 33 správního řádu; zmocněnec žadatele totiž nebyl žadatelem výslovně zmocněn též k udělení substituční plné moci. Tato vada však nemohla ovlivnit zákonnost přezkoumávaných rozhodnutí. Z jednání žadatele v řízení je totiž zřejmé, že jednání p. H. v řízení považoval za jednání svým jménem (je to zřejmé zejména z protokolu o ústním jednání dne 13.10.2009, kterého se zúčastnil p. H., zmocněnec žadatele i žadatel sám; žadatel pak neprojevil žádné pochybnosti o účasti či jednání p. H.); úkony učiněné p. H. lze tedy žadateli přičítat. Vytýkaná vada má ryze formální charakter a nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Námitka č. 18 není důvodná.

V žalobní námitce č. 19 napadají žalobci nedostatečnost akustické studie, neboť nedostatečně zjistila skutečný stav v lokalitě. K tomu soud uvádí, že studie vycházela z měření hluku v místě navrhované stavby, zachycuje v tomto smyslu tedy právě „současný stav“. Hygienická stanice hlavního města Prahy i Ministerstvo zdravotnictví potvrdily ve svých vyjádřeních (závazné stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy č. j. J.HK/1899/34782/08 z 9.7.2008 potvrzené sdělením Ministerstva zdravotnictví z 29.3.2009, č. j. 19449/2010-OVZ-32.3), že provedení kontrolního měření bylo provedeno způsobem odpovídajícím citované metodice. Soud nemá důvod o tomto závěru pochybovat, ostatně žalobci neuvedli nic konkrétního, čím by tento závěr zpochybnili. Podle názoru soudu tedy akustická studie dostatečně zachycuje současný stav v lokalitě. Dále žalobci uvádějí, že není zpracována rozptylová studie. S tímto tvrzením soud souhlasí, avšak z vyhlášky č. 503/2006 Sb. neplyne povinnost tuto studii samostatně pořizovat. Vyhláška v příloze č. 1, bodě B.2.10 stanoví, že součástí dokumentace musí být v rámci hygienických požadavků též zásady řešení parametrů stavby a jejího vlivu na okolí. Jde tedy mj. i o zdroje znečištění ovzduší, těmi jsou v případě staveb k bydlení především vytápění staveb, ventilace či provoz automobilů. V posuzovaném případě jsou tyto vlivy hodnoceny jednotlivě v projektové dokumentaci, která byla jako celek posouzena dotčeným správním orgánem, odborem ochrany přírody MHMP (souhlasné závazné stanovisko mj. i ve vztahu k ochraně ovzduší č. j. S-MHMP 252401/2008/1/OOP/VI), který nevyžadoval vypracování podrobnější rozptylové studie. Soud tedy dospěl k závěru, že rozptylovou studii nebylo v řízení nutno vypracovat, nejedná se tak o vadu řízení.

Námitka č. 19 není důvodná.

Poněvadž Městský soud v Praze žádné z námitek žalobců a neshledal ani vadu, pro niž by měl napadené rozhodnutí zrušit bez návrhu, žalobu jako celek zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., neboť není důvodná.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, nevznikly žádné náklady, které by převyšovaly náklady jeho běžné úřední činnosti, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Žalobci ve věci úspěch neměli, proto na náhradu nákladů řízení nemají právo.

Poněvadž osobě zúčastněné na řízení soud neuložil v řízení žádnou povinnost, na náhradu nákladů řízení nemá dle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová